

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 115/2023-48

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej GRMAN & PARTNERS, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, proti II. výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/277/2019-581 zo 16. júna 2021 takto

rozhodol:

1. II. výrokom rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/277/2019-581 zo 16. júna 2021 **boli porušené** základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. II. výrok rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/277/2019-581 zo 16. júna 2021 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **796,28 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 21. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny

a na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením o náhrade trov konania v civilnom spore, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľka sa žalobou domáhala náhrady škody, ktorá jej bola spôsobená pri dopravnej nehode. Žiadala nahradiť (i) bolestné 4 124,43 eur, (ii) sťaženie spoločenského uplatnenia 38 015,70 eur, (iii) ušlú mzdu 7 666,57 eur, (iv) škodu na veciach 451,44 eur a v súvislosti s liečbou a ošetrovaním (v) cestovné náklady 987,35 eur, (vi) výdavky na liečenie za 420,17 eur, (vii) ošetrovne členom rodiny 434,51 eur, (viii) náklady člena rodiny pri ošetrovaní 769,52 eur a (ix) náklady jej manžela pri jej návštevách 621,92 eur.

3. Už po prvom rozsudku okresného súdu z februára 2010 žalovaná Slovenská kancelária poisťovateľov nároky sťažovateľky: bolestné 4 124,03 eur a sťaženie spoločenského uplatnenia 38 015,70 eur uspokojila. Krajský súd prvý rozsudok okresného súdu v časti ostatných nárokov uznesením z apríla 2014 zrušil a okresný súd druhým rozsudkom z mája 2015 žalobu sčasti týchto ostatných nárokov spolu 9 777,35 eur zamietol. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky tento druhý rozsudok okresného súdu uznesením z júna 2018 znova zrušil. Okresný súd tretím rozsudkom zo 4. októbra 2018 žalovanú zaviazal zaplatiť sťažovateľke 9 555,90 eur a priznal jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Tento tretí rozsudok okresného súdu bol na odvolanie žalovanej zmenený I. výrokom rozsudku krajského súdu z júna 2021 tak, že žalovaná bola zaviazaná zaplatiť sťažovateľke 8 708,37 eur a vo zvyšku bola jej žaloba zamietnutá.

4. Ústavnou sťažnosťou namietaným II. výrokom rozsudku z júna 2021 krajský súd sťažovateľke priznal náhradu trov konania v pomere 27,76 %. Za jej úspech považoval aj čiastočné zastavenia konania, ku ktorým došlo v dôsledku plnení žalovanej po podaní žaloby. Následne určil pomer jej úspechu pri jednotlivých položkách náhrady škody, a to na (i) 100 % pri bolestnom 4 124,43 eur, (ii) 100 % pri sťažení spoločenského uplatnenia 38 015,70 eur, (iii) 100 % pri ušlej mzde 7 666,57 eur, (iv) 74,38 % pri škode na veciach 451,44 eur, (v) 44,61 % pri cestovných nákladoch 987,35 eur, (vi) 56 % pri výdavkoch na liečenie 420,17 eur, (vii) 100 % pri ošetrovnom členom rodiny 434,51 eur, (viii) 0 % pri nákladoch člena rodiny pri ošetrovaní 769,52 eur a (ix) 0 % pri nákladoch jej manžela pri jej návštevách 621,92 eur. Z týchto deviatich percentuálnych pomerov vypočítal priemer 63,88 %, ktorý stotožnil s procesným úspechom sťažovateľky, a zvyšok 36,12 % s procesným úspechom žalovanej. Uzavrel, že sťažovateľka má právo na náhradu trov 27,76 % ako rozdielu medzi prosnými úspechmi jej a žalovanej.

5. Krajský súd vychádzal z toho, že predmetom konania bolo deväť samostatných nárokov, a preto sa má pri posúdení pomeru úspechu strán postupovať pri každom z nich samostatne. Je tomu tak preto, že existencia nárokov je na sebe úplne nezávislá, ktorýkoľvek z nich môže vzniknúť samostatne a majú spoločné len to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní. Odkázal na v minulosti kvalifikovane v zbierke rozhodnutí publikované rozhodnutia

č. k. R 10/1976, R 28/1970 a bežne publikované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3MCdo/11/2011 a č. k. 3MCdo/25/2012.

III.

6. Podľa sťažovateľky spriemerovanie percentuálnych pomerov procesných výsledkov popiera rozhodnutia č. k. R 10/1976, R 28/1970 a č. k. 3MCdo/11/2011, podľa ktorých pri každom samostatnom nároku na náhradu škody je potrebné aj samostatne rozhodnúť o náhrade trov konania. Za nesprávne považuje, že krajský súd jednotlivé pomery započítal do celkového možného úspechu. Tým poprel princíp, že o náhrade trov konania sa pri každom nároku rozhoduje samostatne, keďže tieto nároky sú hmotnoprávne samostatné. Podľa sťažovateľky o náhrade trov konania malo byť rozhodnuté vo vzťahu ku každému z jej nárokov osobitne; rozhodnutie malo mať deväť výrokov o náhrade trov. Poukazuje na to, že v plnom rozsahu bola úspešná pri štyroch nárokoch a tri z nich tvorili podstatnú časť náhrady. Nižšia miera úspechu pri ostatných peňažne nižších nárokoch neodôvodnene znižuje náhradu trov, hoci jej úspech bol 51 451,84 eur a neúspech 2 308 eur.

7. Krajský súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že zohľadnil, že predmetom konania bolo niekoľko samostatných nárokov, a preto posudzoval samostatne mieru úspechu pri každom z nich.

8. Žalovaná ako zúčastnená osoba sa s ústavnou sťažnosťou nestotožnila. Namietané rozhodnutie považuje za správne a konformné s ústavnými právami sťažovateľky, keďže bolo zohľadnené, že sťažovateľka si uplatnila deväť samostatných nárokov a pri každom bolo potrebné posudzovať úspech samostatne. Podľa žalovanej jej názor podporuje nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 430/2020. Nie je rozhodujúca čiastka jednotlivých nárokov v pomere k iným nárokom, ale celkový pomer úspechu so zreteľom na osobitné posudzovanie ich úspešnosti. Preto úspech sťažovateľky pri čiastkou nižších a čiastkou vyšších nárokoch treba posudzovať pomerom úspechu, a nie pomerom ich výšky. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je potrebné porovnať mieru úspechu pri jednotlivých nárokoch bez porovnania ich výšky, keďže konania o nich majú spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní.

9. Sťažovateľka k vyjadreniu žalovanej uviedla, že nároky mohla uplatniť v samostatných konaniach, a keďže ich uplatnila v jednom konaní, postupovala hospodárne, a preto sa mal aj pri náhrade trov uplatniť rovnaký princíp. Ak nemá byť prihliadnuté na výšku jednotlivých nárokov, popiera to zásadu úspechu, ktorá sa vždy odvíja od výšky nároku. Rozsudok krajského súdu to však popiera a v jej veci pri pomere jej úspechu ide o zrejmu nespravodlivosť. Za nesprávny považuje záver nálezu č. k. III. ÚS 430/2020, podľa ktorého rozhodovanie o náhrade trov konania viacerými samostatnými výrokmi nemá oporu v CSP. Samostatným hmotnoprávnym nárokom má v procesnej rovine zodpovedať samostatné rozhodovanie o náhrade trov konania. Je neudržateľné spájať ich do jedného rozhodnutia o náhrade trov konania.

IV.

10. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že ich skutkové a právne závery môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu len vtedy, ak sú zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné, a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Na tento výklad nadväzuje rozhodovacia činnosť ústavného súdu, ktorá zdôrazňuje jeho zdržanlivosť k výkladu zákonného práva o náhrade trov konania, keďže otázka trov konania má akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania treba uchýľovať iba výnimočne pri zistení extrémneho zásahu do základného práva (II. ÚS 78/03, III. ÚS 470/2021).

11. Krajský súd rozhodnutie o náhrade trov konania oprel o viaceré predchádzajúce rozhodnutia, pri ktorých konštatoval, že z nich vyplýva potreba zohľadnenia úspechu pri každom z nárokov na náhradu škody. Mieru tohto zohľadnenia krajský súd vyjadril tak, že pri každom z týchto nárokov treba zistiť percentuálny pomer úspechu žalujúcej sťažovateľky a z týchto, celkom deviatich percentuálnych pomerov bez ohľadu na ich výšku treba určiť priemer, ktorý je mierou procesného úspechu žalujúcej sťažovateľky. Podľa sťažovateľky však nie je dôvod vytvoriť priemer jednotlivých percentuálne vyjadrených úspechov. Treba postupovať ešte komplikovanejšie a o náhrade trov konania rozhodnúť deviatimi samostatnými výrokmi. Závery krajského súdu (žalovanej) a sťažovateľky sú výsledkom interpretácie zhodných rozhodnutí s tým, že sa rozchádzajú v následkoch. Otázne je, či oboma názorovými líniami zvyrazňované rozhodnutia zodpovedajú či už jednému alebo druhému záveru.

12. Argumentačné východisko samostatnosti nárokov na náhradu škody ako hľadiska pre určenie náhrady trov konania bolo formulované v rozhodnutí č. k. R 28/1970. Podstatou rozhodnutia je však to, že výška náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia je závislá na znaleckom posudku, no náhrada za stratu na zárobku je objektívne určiteľná, čo má význam pri rozhodnutí o náhrade trov konania. Pri náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia sa má vychádzať z § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a pri náhrade za stratu na zárobku z § 142 ods. 2 OSP. Toto rozhodnutie možno vyložiť len tak, že ak je popri iných nárokoch na náhradu škody uplatnený aj nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a žalujúci nebol pri ich uplatnení celkom úspešný, treba zohľadniť, že výška nároku závisela od znaleckého posudku, čo aj pri čiastočnom neúspechu zakladá priznanie plnej náhrady trov konania. Sťažovateľka však pri uplatnení týchto náhrad bola v celom rozsahu úspešná, a preto záver tohto rozhodnutia nie je priamo aplikovateľný na spor sťažovateľky. Z tohto rozhodnutia nevyplýva, že by o náhrade trov konania malo byť rozhodnuté samostatnými výrokmi alebo pomer úspechu by mal byť priemerom vzájomného úspechu strán pri jednotlivých zložkách náhrady škody.

13. Podľa rozhodnutia č. k. R 10/1976 náhrada za stratu na zárobku počas práceneschopnosti a náhrada za stratu na zárobku po jej skončení sú samostatné nároky na náhradu škody. Okrem formulácie tohto argumentačného východiska sa vôbec neriešila otázka náhrady trov konania, ale otázka rozhodnej právnej úpravy na určenie náhrady za straty na zárobku. Toto rozhodnutie je celkom bez významu pre spor sťažovateľky, keďže neobsahuje žiaden záver týkajúci sa náhrady trov konania.

14. V spore, ktorý predchádzal rozhodnutiu č. k. 3MCdo/11/2011, bolo vyhovené určovacej žalobe sčasti, že byt patrí do dedičstva po poručiťke žalobkyne, no jej ďalšie dva určovacie návrhy na neplatnosť zmlúv, ktoré viedli k strate práva poručiťky, boli zamietnuté a s ohľadom na čiastočný úspech strán nebola žiadnej priznaná náhrada trov konania. Najvyšší súd nepovažoval toto rozhodnutie za správne a sformuloval záver, podľa ktorého ak súd v jednom konaní rozhoduje

o viacerých návrhoch, považuje sa každý z nich pre účely náhrady trov konania za samostatnú vec. Preto treba samostatne ku každej z vecí posúdiť mieru úspechu strán a zvážiť, či neúspech nebol nepatrný alebo nezávisel od znaleckého posudku alebo úvahy súdu. Rozhodnutie teda riešilo situáciu konkurencie troch určovacích návrhov. Hoci dvom vyhovené nebolo, je zrejmé, že žalujúca bola úspešná, keďže bolo vyhovené jej návrhu na určenie práva jej poručiteľky a žaloba bola zamietnutá len v rozsahu určenia neplatnosti právnych úkonov, na základe ktorých poručiteľka prišla o právo, ktorého danosť bola i tak vyslovená. V spore sťažovateľky však o takúto vec nešlo, keďže šlo o rozhodnutie, ktoré sa netýkalo viacerých popri sebe podaných určovacích žalôb, ale o spor, ktorý sa týkal viacerých zložiek náhrady škody.

15. V spore, ktorý predchádzal rozhodnutiu č. k. 3MCdo/25/2012, bolo vyhovené žalobe sčasti o náhradu za bolesť 104,46 eur, sťaženie spoločenského uplatnenia 99,58 eur, no vo zvyšku náhrad za bolesť 129,55 eur, sťaženie spoločenského uplatnenia 199,16 eur, ich mimoriadneho zvýšenia 6 638,79 eur, stratu na zárobku 310,14 eur, vecnej škody 379,38 eur a nákladov na posudok 106,21 eur bola žaloba zamietnutá. Vzhľadom na nepatrný neúspech bola žalovanému priznaná plná náhrada trov konania 4 134,80 eur. Najvyšší súd toto rozhodnutie zrušil. V odôvodnení síce odkázal na už citované rozhodnutia, no celkom neadresne ich parafrázoval, keď dospel k tomu, že o náhrade trov nebolo rozhodnuté správne, no z iného dôvodu, keď pri výpočte tarifnej odmeny advokáta bola nesprávne určená tarifná hodnota (7 967,27 eur namiesto 7 861,06 eur a započítanie 106,21 eur – výdavku za posudok, ktorý tvorí trovy konania). Ani toto rozhodnutie neformuluje žiaden relevantný záver na to, ako má byť o náhrade trov rozhodnuté v spore sťažovateľky, keďže nerieši pomer úspechu, ale sekundárnu otázku určenia základnej sadzby tarifnej hodnoty podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“).

16. Žiadne z rozhodnutí použitých v namietanom rozhodnutí krajského súdu, ktoré inak interpretuje sťažovateľka, nestanovuje spôsob rozhodnutia o náhrade trov či už spôsobom namietaného rozhodnutia krajského súdu alebo spôsobom, ktorý za správny považuje sťažovateľka. Ide o celkom neprilievavú argumentáciu, ktorej podstatou je nesprávna redukcia obsahu týchto rozhodnutí smerom k tomu, že nároky uplatnené sťažovateľkou sú „samostatné“, a preto treba pomer úspechu spriemerovať alebo o každom z nárokov rozhodnúť samostatným výrokom. Okrem odkazov na predchádzajúce rozhodnutia, ktoré sa obmedzujú len na to, že v nich bola zvýraznená samostatnosť jednotlivých nárokov či skôr zložiek náhrady škody, či už argumentácia krajského súdu a žalovanej na strane jednej a sťažovateľky na strane druhej neobsahuje žiadnu argumentáciu, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že ich závery majú oporu v nami aplikovanom zákone, konkrétne v § 255 CSP, ktorý ako základné kritérium rozhodnutia o náhrade trov stanovuje pomer úspechu strán.

17. Argumentácia oboch strán je zaťažena preceňovaním kategórie samostatnosti uplatnených nárokov na náhradu škody, ktorá bola ako argumentačné východisko použitá v rozhodnutiach č. k. R 10/1976, R 28/1970, 3MCdo/11/2011 a č. k. 3MCdo/25/2012. Bolo tomu však v celkom iných súvislostiach a s formuláciou záverov, ktoré sa vzťahujú na celkom iné procesné situácie. Okrem toho kategória samostatnosti nie je prilievavá, keďže všetky uplatnené nároky sťažovateľky majú rovnakú skutkovú podstatu, z ktorej bola vyvedená povinnosť žalovanej v jej základe a ktorou bola dopravná nehoda, pri ktorej sťažovateľke bola spôsobená škoda v rôznych

jej podobách. Predovšetkým v ujme na zdraví, ktorá mala za následok nielen bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ale aj výpadok príjmu a vzniku potrieb na liečbu. Argument samostatnosti nárokov preto celkom nezodpovedá hmotnoprávnej úprave. Okrem toho nie je žiaden dôvod na to, aby táto hmotnoprávna rozdielnosť bola zohľadňovaná v procesnoprávnej úvahe o náhrade trov konania.

18. Ustanovenia § 255 a § 256 CSP neobsahujú žiadne prvky, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že pluralita rôznych nárokov na náhradu škody by mala byť hľadiskom rozhodovania o náhrade trov konania. Obe ustanovenia používajú vo vzťahu k hmotnoprávnej úprave celkom indiferentné pojmy – vec, konanie a pomer úspechu. Čo bolo vecou strán a čoho sa namietané konanie týkalo, bolo určené žalobou sťažovateľky o zaplatenie. Z pohľadu procesného je celkom bez významu, že sťažovateľkou žalobou uplatnená čiastka bola tvorená rôznymi zložkami škody. Žalobe sťažovateľky bolo v rozsahu 51 451,84 eur vyhovené, resp. konanie bolo zastavené pre zavinenie žalovanej. Len v rozsahu 2 308 eur bola žaloba sťažovateľky zamietnutá. Toto zamietnutie nebolo spôsobené tým, že by to záviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu tak, ako to predpokladal § 142 ods. 3 OSP, a teda aby bolo vôbec možné uvažovať o použití záverov rozhodnutia č. k. R 28/1970.

19. Nielen krajský súd a žalovaná, ale aj sťažovateľka pri svojej argumentácii vychádza z hľadísk, ktoré nemajú žiadnu normatívnu oporu nielen v § 255 a § 256 CSP, ale ani v nimi rôznym smerom dezinterpretovaných záveroch predchádzajúcich rozhodnutí. Z úpravy CSP o náhrade trov konania nemožno vyvodiť, že by o náhrade trov konania malo byť rozhodnuté deviatimi samostatnými výrokmi alebo priemerom deviatich pomerov úspechov v jednotlivých zložkách náhrady škody. Právna úprava náhrady trov konania vychádza z toho, že štát ochranu práv nefinancuje výlučne sám, a je na stranách, aby si časť nákladov hradili sami s tým, že v určitom rozsahu majú medzi sebou nárok na náhradu. Cieľom náhrady trov konania je dosiahnutie určitej miery spravodlivosti, ktorá je však určovaná tým, že náhrada trov konania má vo vzťahu k predmetu sporu len akcesorickú povahu. Preto právna úprava obsahuje jednoduché zásady, ktorou je i zásada procesného úspechu.

20. Hoci sťažovateľka formuluje svoju komplikovanú a celkom nepraktickú predstavu rozhodnutia o náhrade trov konania v deviatich samostatných výrokoch a dokonca polemizuje so záverom ústavného súdu v náleze č. k. III. ÚS 430/2020, je zrejmé, že podstata jej argumentácie spočíva v tom, že je neudržateľné, aby pri jej procesnom úspechu 51 451,84 eur, čo je viac ako 95 %, a procesom neúspechu 2 308 eur, čo je menej ako 5 %, mala mať nárok na náhradu trov konania len v pomere 27,76 %. S týmto jej argumentom sa možno stotožniť. Z hľadiska spravodlivosti náhrady trov konania a toho, že základnou zákonnou zásadou je pomer procesného, nie hmotnoprávneho úspechu, ktorý sa čiastočne mohol prejavíť v dôvodoch čiastočného zamietnutia žaloby, je neudržateľné, aby sťažovateľka mala právo na náhradu trov konanie len v pomere približne jednej štvrtiny. Tento absurdný výsledok bol spôsobený tým, že do výkladu noriem CSP o náhrade trov konania boli implantované všeobecné a na vec sťažovateľky sa nevzťahujúce izolované prvky argumentácie predchádzajúcich súdnych rozhodnutí.

21. Táto nesprávna argumentácia judikatúrou viedla k zjavnému právnemu omylu, ktorý zakladá záver o tom, že namietaným rozhodnutím došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru. Nepriznanie náhrady trov konania v zákonom predpokladanej výške predstavuje i zásah do ústavných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) a pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Preto bolo ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vyhovené a namietaný výrok rozsudku krajského súdu bol zrušený s tým, že v tejto časti rozhodnutia bola vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

22. Nebol dôvod vyhovieť ústavnej sťažnosti z dôvodu porušenia základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy (čl. 37 ods. 2 listiny). Sťažovateľka bola v konaní pred všeobecnými súdmi advokátom riadne zastúpená a nepriznanie náhrady trov konania v požadovanej výške nie je spôsobilé priamo zasiahnuť do tohto základného práva sťažovateľky.

V.

23. Zistené porušenie základných práv sťažovateľky odôvodňuje to, aby jej krajský súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nahradil trovy konania, ktoré jej vznikli právnym zastúpením a ktorých výška 796,28 eur bola určená podľa advokátskej tarify za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti, vyjadrenie 3 x 208,67 eur), tri náhrady podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (3 x 12,52 eur), čo je 663,57 eur, k čomu treba podľa § 18 ods. 3 vyhlášky pripočítať daň z pridanej hodnoty 132,71 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2023

Robert Šorl
predseda senátu